06.05.2022 г. / 11:54:31

Вяра

Историите на трите чудотворни икони на свети великомъченик Георги, заедно с историята на българския манастир „Свети Георги Зограф“ на Света Гора-Атон, където те се намират

По време на царуването на император Лъв Мъдри и цар Симеон Велики имало трима братя по плът, а най-вече по дух - Моисей, Аарон и Иоан, родени в Охрид, от рода на цар Юстиниан (***БЪЛГАРИ СЛАВЯНИ ОТ РОДА НА СЛАВЯНИНА ЦАР ЮСТИНИАН, КАКТО ТОВА Е ОПИСАНО В ПРАВОСЛАВНОТО МУ ЖИТИЕ. ЗА ПОДРОБНОСТИ ВИЖТЕ ДРЕВНОТО ПРАВОСЛАВНО ЖИТИЕ НА СВЕТИЯ ИМПЕРАТОР. КОЙТО ОТРИЧА ТЕЗИ ПРАВОСЛАВНИ ИСТОРИЧЕСКИ ИСТИНИ И ВЯРВА НА КОМУНИСТИЧЕСКИ ИУДЕЙСКИ БАСНИ ЗА МАКЕДОНСКА НАЦИЯ И ЕЗИК, ФАКТИЧЕСКИ ОТРИЧА ПРАВОСЛАВНОТО ПРЕДАНИЕ НА ЦЪРКВАТА И СЕ ЯВЯВА ХУЛИТЕЛ НА СВЕТИЯ БОЖИ ДУХ, ЗА КОЕТО ЩЕ ГОРИ В АДА ЗАЕДНО С „БАЩИТЕ“ НА МАКЕДОНСКАТА НАЦИЯ – ИУДЕИТЕ БОГОБОРЦИ ЙОСИП(Ф) БРОЗ ТИТО И ЙОСИФ ДЖУГ(Д)АШВИЛИ – б.р.**).

От голяма любов към Бога те дали обет на Премъдрия Промислител да оставят света и това, което е в него - слава, богатство и знаменитостта на своя род, - и да приемат върху себе си Ангелски образ - монашество.

За да отблъсват успешно от себе си демонските изкушения и да умъртвяват страстите на собствената си плът, те избрали да живеят в дълбоко уединение, на южната страна на Атонската пустиня.

Направили за себе си три заслона недалече един от друг, за да се подвизават в бдение и въздържание със слово и божествени песнопения.

Навсякъде се разнесла славата за техния добродетелен живот, идвали мнозина и от самите царски чертози и се присъединявали към техния чин и добродетели.

Това богоизбрано стадо се увеличавало с всеки изминал ден и те се посъветвали да изградят от царското си съкровище обща обител.

По Божи промисъл открили в горските дебри място с неизречено благоухание и в годината 919 от Рождество Христово съградили малък съборен храм, на който искали да дадат име. Едни казвали да бъде на Великия Николай, Мирликийски Чудотворец, други на свети Климент - Охридския чудотворец. Заради братската любов, въздържайки се от несъгласие, решили, че е по-добре да се обърнат с молитва към Бога и Той Сам да определи на чие име да се посвети църквата.

И ето, в дълбока нощ, в часа на най-пламенната им молба необикновена светлина, по-силна от слънчевата, се разляла от новопостроения храм, а когато дошло утрото, те влезли в храма и видели нещо чудно и изключително. На приготвената дъска, положена на Светия Престол, имало самоизписан образ на свети великомъченик Георги, от който през тази нощ излизало небесното сияние и осветявало смирената пустиня.

*Фрагмент от Фануилската **самоизписала се** чудотворна икона на Св. Георги. Намира се в българския Зографски манастир на Атон.*

Заради тази самоизписана икона нарекли храма „Свети Георги Зограф“ - т.е. „живописец“.

Окрилени от това голямо чудо, тримата братя утвърдили с царски грамоти владенията на новия манастир и пожертвали за него богати дарове. Наскоро манастирът достигнал цветущо състояние.

Така възникнал манастирът „Зограф“ - с дадено от Бога име и засвидетелствано от Него чрез велико чудо. (***БЪЛГАРСКИ МАНАСТИР – СЪЗДАДЕН ОТ БЪЛГАРСКИ СЛАВЯНИ, ОТ БЪЛГАРСКАТА ОБЛАСТ МАКЕДОНИЯ, ОТ РОДА НА БЪЛГАРСКИЯ СЛАВЯНСКИ ЦАР ЮСТИНИАН УПРАВДА!*** ***ЗА ПОДРОБНОСТИ:*** *ИСТОРИЯ НА СЛАВЯНОБЪЛГАРСКАТА ИМПЕРИЯ – б.р.*)

За произхода на тази икона се разказва следното. В Палестина, близо до град Лида, отечеството на св. великомъченик Георги, се намирал манастир, наречен Фануилов, и там, в храма, имало неръкотворна, чудотворна икона на Светеца от времето на благочестивия цар Константин. Този, който страдал от неизлечима болест и прибягвал до иконата на Светия Победоносец, почерпвал изцеление от него и си отивал здрав. Един ден този образ станал невидим пред очите на братята и монасите. Това ги натъжило до отчаяние. Не само в обителта, но и в съседните палестински градове и села хората скърбели и плачели за изчезването на чудотворния образ. Една нощ великомъченикът се явил насън на Игумена на тази обител, наречен Евстратий, и му казал: „Защо изнемогваш от скръб и тъга по мен, човече? Аз си намерих храм и обител в Светата Атонска планина, където е жребият на нашата Пресвята Владичица Богородица. Там пожелах да пребивавам. Ако ти искаш да спасиш от идващия гняв себе си и тези, които са с тебе, вземи братята си и отиди в земята и обителта, които ти

посочих, и там ще ме намериш. Защото Господ предаде цяла Палестина и Сирия за потъпкване от сарацините заради преумножаването на греховете и неправдите, извършени от християните“.

След това явяване монасите от Фануиловия манастир заедно със своя игумен, без да се бавят, потеглили и пристигнали в Света Гора, в Светата Зографска обител и там намерили изоставилия ги образ на Свети великомъченик Георги. Те не пожелали да се завърнат в отечеството си, но останали завинаги в новоизбраната от техния покровител Св. Георги обител.

Вестта за самоизписалия се образ на Свети великомъченик Георги се разнесла бързо и отвсякъде идвали хора да се поклонят на иконата.

Дошъл и един епископ от Едеса, за да разпита за станалото чудо.

Той се отнесъл с неверие и подхвърлил на съмнение всички чудеса, станали със самоизписания образ. Погледнал към иконата и казал, че е невъзможно да се изпише сама. Присмял се на монасите, като казал, че лъжат. Твърдейки това, той небрежно и дръзко я пипнал с пръста си. Бог не изтърпял дързостта на невярващия епископ и го наказал на мястото на неговото безразсъдство. Едва докоснал се до честното лице на светеца, и пръстът му залепнал. Когато поискал да го отдръпне, с ужас разбрал, че е невъзможно. Никакви усилия, никакви молитви - негови и на придружителите му - не помогнали. Изтощен от усилията, се унесъл в дрямка.

Свети Георги му се явил и му казал: „Сега ти прощавам, но част от твоя пръст ще остане за спомен на твоето неверие“.

Тази частица стои до днес върху честното лице на Светеца и ни напомня как не трябва да постъпваме със светите икони.

Много верни царе и воеводи отивали да се поклонят и да принесат дарове за чест и слава на великомъченика Георги.

Те дарявали щедро светата обител и допринасяли за нейното утвърждаване. Голям дарител на манастира бил цар Иван-Асен, който посетил обителта през 1230 г. и направил щедри дарения.

Неговият син Коломан също подарил много имения на манастира. Това било време на разцвет, но скоро светата обител понесла голямо изпитание и беда от чуждоземци.

Византийският император Михаил VIII Палеолог искал да укрепи империята си срещу арабите чрез съюз с папския престол. Рим обещал помощ само при условие, че Източноправославната Църква влезе в уния с папата, тоест да се подчини на неговата власт. Затова и Михаил сключил тъй наречената Лионска уния през 1274 г.

Светогорските монаси изпратили писмо до царя, в което обяснили, че промените в Символа на вярата, главенството на папата и споменаването му на богослужение не могат да бъдат

приети от Православната Църква и го молели да не изменя на учението, което е наследил от древните отци.

Михаил не само не се вслушал в съветите на отците, но и издал указ промените да се въведат насила във всички имперски църкви. Във Византия пристигнали папски пратеници, за да наблюдават как се прилага унията. Някои от тях, заедно с кръстоносци скитници, навлезли в Света Гора.

Църковното предание е отбелязало тези събития по следния начин:

В Зографската обител имало един добродетелен старец, който живеел постнически в колиба край манастирското лозе, наречено Херово. В колибата си имал икона на Света Богородица, всеки ден я прикадявал с тамян и четял акатист пред нея. Веднъж, когато пеел „Радвай се, Невесто неневестна“, той чул глас, който идвал от иконата: „Радвай се и ти, старче праведни, но бягай оттук, за да не те постигне беда. Побързай и извести на братята, че идват латините, враговете на Моя Син и Бог, и се готвят да нападнат този Мой жребий“.

Старецът паднал пред божествената икона и казал: „Но как мога да те оставя тук - Тебе - моята Застъпница?“

Тогава пак чул глас от иконата:

„Не се грижи за Мен, но иди бързо и им кажи: „Който има смелост да посрещне смъртта и да умре мъченически за православната вяра, нека да остане, а който се чувства слаб и се страхува, нека да бяга от манастира и да се скрие в горската пустиня“.

Същата тази чудотворна икона на Пресвета Богородица "Акатистна-Предвъзвестителка". Намира се в манастира "Зограф" на Атон

Старецът побързал да отиде в манастира, но когато стигнал там, видял, че иконата вече го чака на манастирската врата, пренесена по чудесен начин от невидима сила. Това ново чудо го укрепило още повече и той разказал на игумена и братята за откровението, чуто от иконата, и за чудесното й пренасяне. Те прославили Бога, една част от тях напуснали манастира, а двадесет и двама монаси и четирима поклонници, начело с игумена Тома, останали и се затворили в кулата.

Дошли папските служители и заедно с въоръжени кръстоносци започнали да ги увещават да признаят властта и главенството на папата. Изповедниците изобличили отклоненията и ереста в учението на папата и твърдо отстоявали вярата, завещана ни от светите отци на Църквата. Папските пратеници се разярили, натрупали дърва около кулата и я запалили.

Двадесет и шестте изповедници на вярата предали душите си в ръцете на Господа, Който по-късно прославил Своите светии с чудно знамение. Тяхната памет се почита и до днес и подвигът им радва сърцата на православно вярващите.

Това се случило през 1285 г. Паметта им се чества на 23.10 по еретическия светски календар, когато е 10 октомври по православния църковен календар.

(Останките от кулата, в която изгорели Зографските мъченици, стоели на мястото си до 1873 г. Понеже било построено северното здание на манастира и те били твърде близо, трябвало да бъдат махнати... Сред останките била намерена и акатистната икона, която известила братята за нашествието. Тя горяла в огъня заедно с мъчениците, след това престояла 600 години в земята, но въпреки това не се повредила. Братята я нарекли „Предвъзвестителница“, „Акатистна“, „Неопалима“. - б.р.)

Междувременно император Михаил VIII, който допуснал унията - това отстъпление от православната вяра, умрял скоропостижно. Неговата вдовица - царицата - дала обет да не споменава душата на починалия си съпруг заради вредата, която нанесъл на Светата Православна Църква.

„Моята царственост мрази и смята за нечисто това дело (унията), което се случи неотдавна с Църквата и я смути. Тъй като Божията Църква определи да не удостоява с установените помени покойния ми съпруг, владика и цар поради споменатото дело и смущение, то и Царствеността ми, като поставя на първо място Божия страх и покорността на Светата Църква, одобрява и приема това определение и никой не ще ме принуди да върша помени за душата на съпруга ми и господаря ми“.

Ето какъв бил резултатът от компромиса и отстъплението от православната вяра. Вместо да спечели победа, императорът изгубил живота си, царството си и душата си.

Тази трагична история ни убеждава, че трябва да бъдем непоколебими във вярата си и да стоим твърдо в учението, което е завещала Църквата и което пази непроменено вече двадесет века. (ЗА ПОДРОБНОСТИ ОТНОСНО СЪВРЕМЕННОТО МАСОВО ОТСТЪПЛЕНИЕ ОТ СПАСИТЕЛНОТО ПРАВОСЛАВИЕ ВИЖТЕ: *Хронология на отстъплението от Бога*)

И заедно с това ни показва, че не можем да имаме успех в делата си, ако цената е компромис или отстъпление от православната вяра.

След тези трагични събития манастирът отново започнал да се възстановява с подкрепата на български и византийски владетели и ктитори. Но най-утешителното било това, че Сам Бог духовно укрепил нашата обител, като я удостоил с втора

икона на Светия великомъченик Георги отново по чудесен начин.

През XII в. бедуините от Йорданска Арабия избивали християните край град Лида и разграбвали домовете им. Един благочестив християнин, за да запази от поругание светата икона, я пуснал в морето. Иконата плавала сама, неизвестно колко време, и дошла до Ватопедското пристанище. Когато била забелязана, лодки от различни манастири влизали в морето, за да я вземат, но тя се отдалечавала. Но когато влязъл един благочестив старец от Зографския манастир, тя сама се приближила и била извадена на брега.

Възникнал голям спор между много отци от различни манастири, като всеки искал да отнесе това съкровище и тази светиня в своята обител. Понеже не стигнали до съгласие, Предстоятелят на Света Гора - Протът, заедно със старците от Светата община потърсили начин да разберат към кой манастир ще благоволи Светият Победоносец. Накрая решили да я качат на младо муле и да го оставят свободно да върви и където спре - там да оставят иконата.

Първообраза и по-късно копие на арабската чудотворна икона на свети великомъченик Георги, намиращи се в българския Светогорски манастир „Свети Георги Зограф“

Когато го натоварили, то, без да бъде водено и насочвано, с равен и спокоен ход се отправило към светата Зографска обител. Изкачило се на хълма на запад от манастира и там останало неподвижно. Като видели това чудно дело, светогорските отци дарили иконата на Зографския манастир и тържествено - с кадилници, свещи и песни я пренесли до съборния храм и я поставили до левия стълп на църквата, където стои и до днес, за честно поклонение на всички.

А на хълма била построена малка черква за спомен на чудното събитие.

Българските царе продължавали да се грижат и да подпомагат Зографския манастир. Следващите негови дарители били цар Иван Александър и цар Иван Шишман.

Настъпила епохата на разширяване на Османската империя. След като турците превзели Балканския полуостров, светогорските манастири изгубили своите византийски, сръбски и български благодетели.

Но Бог не оставил Зографския манастир без подкрепа. Започнало времето на румънските ктитори и дарители. Когато турските войски навлизали в българските земи, голяма част от духовенството пренесло църковни предмети, книги и ценности и се преселило в Северните княжества Молдова и Влахия. Те допринесли много за духовното и стопанското процъфтяване на тези земи. От своя страна румънските князе и воеводи поради благодарност и съчувствие започнали да помагат на Зографския манастир.

Манастирските хроники разказват следното:

Турските войски често нападали земите на молдавския воевода Стефан. По едно време към него потеглило безчислено множество, което искало да го унищожи докрай.

Като видял това пълчище, той се разколебал и се уплашил по човешки. С болка в сърцето си се обърнал към Господа, а вечерта заспал печален. Насън на опечаленото сърце се явил свети великомъченик Георги и му рекъл:

„Дерзай в Господа и да не се страхуваш от това множество. Щом дойде утрото, събери полковете си и ги изпрати към враговете с тръбен и тържествен глас. И ще познаеш Божията сила, която винаги ти помага, защото затова съм пратен - да покажа Кой е Побеждаващият и великата Му сила, която действа чрез тебе, и да ти помогна в тази битка. А ти ми обнови опустошения манастир, който се нарича „Зограф“ и се намира в Светата Атонска планина, и пренеси там иконата ми, която имам при теб“. Като станал от сън и размислил за видяното, воеводата никак не се усъмнил в Божията милост, и като събрал полковете си, ударил противника и го унищожил докрай.

Преданието разказва, че пленените турски военачалници се явили един ден при воеводата и му казали: „Сред вашите войници имаше един храбър воин, когото искаме да видим и да поздравим. Ние почитаме безстрашните бойци, макар и да са наши врагове. Той връхлиташе като вихър върху войските ни, сееше ужас сред тях. Много народи сме покорили, в много битки сме били, но такъв войник не сме срещали. Той летеше между полковете, конят му сякаш беше с криле, а мечът му като светкавица. Неговият набег се носеше като гръм над бойното поле, а погледът му като мълния сковаваше най-храбрите ни полкове. Воеводо, покажете ни този войник, за да го почетем“. Стефан казал, че сред войските му няма такъв боец. Погледът на военачалника случайно се спрял върху иконата на свети Георги. „Ето този беше, който е нарисуван тук. Слава, хвала и чест на името му. Честити сте, че имате такъв боец на ваша страна.“ И се поклонил със страхопочитание на светия

Великомъченик, Победоносец и Чудотворец Георги.

Фрагмент от първообраза на молдовска чудотворна икона на свети великомъченик Георги, намиращ се в българския Светогорски манастир „Свети Георги Зограф“

Благодарен за помощта на Светеца, воеводата Стефан изпратил в Света Гора свой честен служител с иконата и му поръчал да обнови обителта из основи.

Така третата чудотворна икона на Свети великомъченик Георги била положена в Зографския манастир. Воеводата построил пристанищна кула и болница в манастира, а неговият син Иоан Богдан направил трапезария за 180 монаси.

Друг влашки воевода - Александър Алдея, дарявал ежегодно по 5000 гроша на манастира, а молдавският княз Петър дарил воденица. Важно значение за поддръжката на манастира имало дарението на Константин Кантемир, който дал имението „Киприян“ в Бесарабия през 1698 г. Манастирът се издържал от тези имоти в продължение на 200 години.

Имената на румънските благодетели се споменават на църковните служби и до днес, а поклонници от Румъния често

посещават манастира, като принасят благодарност и почит към Светия великомъченик Георги и отдават почит към паметта на своите благочестиви и верни воеводи.

През тези години се появили и много дарители от Русия. В продължение на целия XVI век руски търговци надарявали богато всички Атонски манастири.

Зографският манастир получил дарения от цар Иван IV Грозни, цар Михаил (Романов), цар Алексей (Михайлович) и цар Фьодор (Алексеевич). Богати руски дворяни дарявали на обителта пари, богослужебни книги, икони, одежди и църковни предмети...

Кратка история на Зографския манастир

buditeli.info © 2017